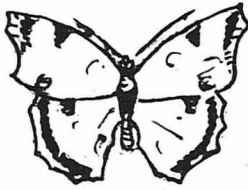

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Άξαφνα, ή Ματρένα ακουμπήσε τό χέρι της επάνω στό χέρι του Ρουλταμπλά. Εκείνος τής τό έπιασε και τής τό έφίλησε τόσο δυνατά, ώστε ή Ματρένα

κατάφερε ότι δεν τής έπέστρεψε πιά ούτε μιá κίνησι... σάν θηρία που παραιοποιούν...»

«Ναι... ναι... ακουγόταν ένας μικρός κρότος στην κλειδιονιά... Ένα κλειδί σφουγγαριώσε... άργά... άργά μέσ' στην κλειδιονιά...»

Κι' έπειτα ή σιωπή... Κι' έπειτα ένας άλλος μικρός θόρυβος... ένα τριζύμι... ένα έλαφρό τριζύμι στό στήθος... στό στήθος του έλαμπε...»

Κι' ό σύρτης, σιγά... σιγά... τραβήχτηκε μόνος του... όλόμο- ναρος... Κι' ύστερα ή πόρτα σπρώχτηκε άργά... πολύ άργά... και μισά νούξε...

Και από τό άνοιγμα τής ένα χέρι... ένα χέρι απλώθηκε... ένα χέρι, στην άκρη του οποίου έλαμπε κάτι...

Ο Ρουλταμπλά, κοιτώντας τή Ματρένα έτοιμη νά χαμηλή, τήν άρπάξε, τήν έφίλησε μέσα στό χέρι του και τήν κράτησε άκίνητη...

Έβλεπε ένα τρομερό φόβο μή τήν άκούση άξαφνα νά σφύραζε, ενώ τό χέρι απλώνονταν κι' άγγιζε σφαιρόν τό μαξιλάρι του κρεβάτιου, όπου ό σύρτης έξακολουθούσε νά κομμάτια ένα γαλήνιο ύπνο, τόν οποίο είχε πολύ καιρό νά γνωρίσει...

VII.

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Τό μικροϊώδες χέρι κρατούσε στό χέρι του ένα φιαλίδιο, του οποίου τό περιεχόμενο άδειασε μέσα στό ποτήρι με τό ναρκωτικό του στρατηγού. Κι' έπειτα, όπως είχε 'ρθή, άποτραβήχτηκε άργά, έπειτα, με προφύλαξι... Τό κλειδί ξαναγύρισε τότε μέσα στην κλειδιονιά κι' ό σύρτης ξαναπήγε στη θέση του.

Ο Ρουλταμπλά, αφού συνέστρεψε γιά τελευταία φορά στη στρατηγίνα νά μήν κοιμηθί, διάσχιζε σάν βέλος τήν κάμαρη τής Ματρenas κι' έστρεπε επάνω στό κεφάλισμά της πόρτα, τήν όποια νόμιζε άνοικτή. Τήν έσπρωξε, μα εκείνη τού αντίσταθηκε. Ο νεώρος ρεσιπό- τερο δεν μπόρεσε νά συρρατήη μιá βλιστήμια! Παρά τή διαταγή του, ή Ματρένα, ή όποια φοβόταν πάντοτε, τήν είχε κλειδαμάνη! Συναγώνισε μανιασμένως κοντά τής, φώτιζε επάνω τής, τής άρπάξε τό κλειδιά, έπειτα γύρισε πάλι στην πόρτα, τήν άνοιξε, κατέβηκε τή σκάλα, πηδώντας τέσσαρα-τέσσαρα τά σκαλοτάκια τής και τή στιγμή ακριβώς που έφτασε στό κάτω πάτωμα, άκουσε μιá πόρτα νά κλεισθή σ' αυτό.

Η πρώτη αντίταξις τής ήμέρας προήσταν μέσ' άπ' τό παντζούρι. Ο Ρουλταμπλά παρατήρησε τότε ότι ή μόνη πόρτα του κάτω πατώματος που ήταν κλειστή, ήταν του δουκιου τής Νατάσας.

Στάθηκε μπροστά σ' αυτή τήν πόρτα, ενώ ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά κι' άπορροάστηκε... Μια κανένα θόρυβος δεν έφτασε ως τ' αυτά του. Έβλεπε γλιστρήσει τόσο έλαφρά, τόσο άδουρνα επάνω στους τάπητες, ώστε ήλπιζε ότι δεν τόν είχαν άκούσει. Ίσως αυτή ή πόρτα νά ξανανοιγε. Μια του κάκου... Του φαινόταν πως δεν ήπηρεζε κανένας άλλος ζωντανός μέσα σ' αυτό τό σπίτι, εκτός από τήν καρδιά του. Πηγαίνανε από φρένο...

Σπρώχτηκε στόν τοίχο γιά νά φτάση στο παράθυρο, του οποίου άναστήριζε ένα παραπέτασμα. Τό παράθυρο και τό παντζούρι του μικρού σαλονιού που έβλεπε στό Νέβα, ήσαν κλειστά. Η σιδερένια έσωτερική άμπαλα βρισκόταν στη θέση τής. Τότε έτρεξε στη μικρή σκάλα τής υπηρεσίας, τήν ανέβηκε και τήν ξαναβήχτηκε, γύρισε παντού, σ' όλα τά δωμάτια, γλιστρώντας παντού τ' άδουρνα χέρι του, βεβαιωνόμενος ότι κανένα έσωτερικό κλειδίωμα ή σύρτημα δεν είχε παραιοστεί...

Όταν ξαναγύρισε στη βεράντα και σήρασε τό κεφάλι, έβλεπε ψηλά στη σκάλα μιá θψη πελιδνή σάν τό θάνατο, μιá πένθιμη όπτασία, ή όποια, στό μισοκρύταδο έσκυβε από πάνω του. Ήταν ή Ματρένα Πέτροβνα.

Κατέβηκε σάν φάντασμα κι' ό Ρουλταμπλά δεν άνεγνώρισε τή φωνή τής, όταν τόν ρώτησε: —Πο υ είναι; Θέλω νά μιθήτε; Πο υ είναι;

—Επισκέφτηκα τά πάντα —τής απάντησε τόσο σιγά, ώστε ή στρατηγίνα άνεγνώστηκε νά κολήση τ' ατί της στό στόμα του γιά νά τόν άκούση. Όλα είναι κλειστά εδώ. Και ή δ εν ύ- π ά ρ χ ε ι κ α ν ε ί σ...»

«Η Ματρένα κίτταξε τόν Ρουλταμπλά ως τό βάθος τών ματιών του σάν νά ήθελε νά μαρτέψη όλη του τή σκέψη. Μά εκείνος δεν χαμηλώσε τό καθαρό βλέμμα του κι' ή στρατηγίνα δεν έβλεπε τίποτε που νά ήθελε νά τής τό χρώμη. Τότε ή Ματρένα του έδειξε με τό δάχτυλο τό δωμάτιο τής Νατάσας:

—Μπρίκατε εκεί μέσα; τόν ρώτησε. —Δεν πρέπει νά μιθούμε εκεί, τής απάντησε. —Εγώ όμως θα μιθώ! του έπτε, τριζώντας τά δόντια τής.

Μά ό Ρουλταμπλά τής έφραξε τό δρόμο άνοιγοντας και τό ύψο του χέρι. —Αν ένδιαφέρεστε γιά τή ζωή κάποιων εδώ μέσα, τής έπτε, μήν κάνετε ούτε βήμα!

—Μά β ρ ι σ κ ο ν τ α ι μέσα σ' αυτή τήν κάμαρη... β ρ ι σ κ ο ν τ α ι εκεί... εκεί πρέπει νά πάμε!... —και τόν έσπρωξε με μιá κίνηση. Γιά νά τήν έπιναφίρη στην πραγματικότητα, ό Ρουλταμπλά άναγκάστηκε νά τήν πιάση από τό μπράτσο και νά τό σφίξη μέσα στό νευρικά χέρι του.

—Λέν β ρ ι σ κ ο ν τ α ι ίσως εκεί! τής έπτε κοινώνοντας τό κεφάλι του. Καταλάβετε με λοιπόν!

Μά εκείνη δεν τόν καταλάβαινε και του έπτε: —Αφού δεν β ρ ι σ κ ο ν τ α ι πουθενά άλλου, β ρ ι σ κ ο ν τ α ι εκεί!

Μά ό Ρουλταμπλά έξακολουθούσε νά τής λήη έπιάνου: —Όχι! Όχι!... Ίσως νά έ φ ρ υ γ α ν.

—Πώς νά έφρυγαν, αφού είναι όλα κλειστά άπό μέσα... Αυτό εν άδύνατον...

Και ή Ματρένα, λέγοντας τά λόγια αυτά, θέλησε νά μιθί πάλι στό δωμάτιο τής Νατάσας.

—Αν μιθίτε εκεί, τής έπτε ό Ρουλταμπλά, και αν αυτό που ζητή- τε, όπως είναι πιθανόν, δεν βρισκείται εκεί, όλα είναι χαμένα. Και όσο γιά μένα, τά εγκαταλείπω όλα...

Η Ματρένα σφουρτίστηκε τότε σέ μιá πολυθρόνα. —Μην άπειλάξεστε! τής μπόρησε ό Ρουλταμπλά. Λέν ξεέφρου- με ά κ ό μ α τ ι π ο τ ε.

Εκείνη κοίνασε πένθιμο τό φτωγό της κεφάλι και του απάντησε: —Πώς; Ξερούμε ότι ύπάρχει μιθ ή Ν α τ ά σ α εδώ, αφού κανείς άλλος δεν μπόρεσε ούτε νά μπι μέσα, ούτε νά βγί έξω...

Η σκέψη αυτή κόντευε νά τήν τρολλάνη. —Σας επαναλαμβάνω, τής έπτε ό Ρουλταμπλά, ότι δεν ξερούμε αν β γ ή κ α ν έξω.

—Τρέλλα! Από πού; —Ας ψάξουμε έξω, όπως ψάξαμε μέσα!

—Μά είναι όλα κλειστά από μέσα! —Κωίσα, σάς λέω ότι δεν είναι αυτός λόγος γιά νά μήν έχουν βγεί έξω.

Ο Ρουλταμπλά έκανε πέντε λεπτά γιά ν' άνοιξη τήν πόρτα τής βεράντας με τις προφυλάξεις που λάβαινε γιά νά μήν κάνει θόρυβο. Εκείνη τόν παρακολουθούσε άναπόμνη.

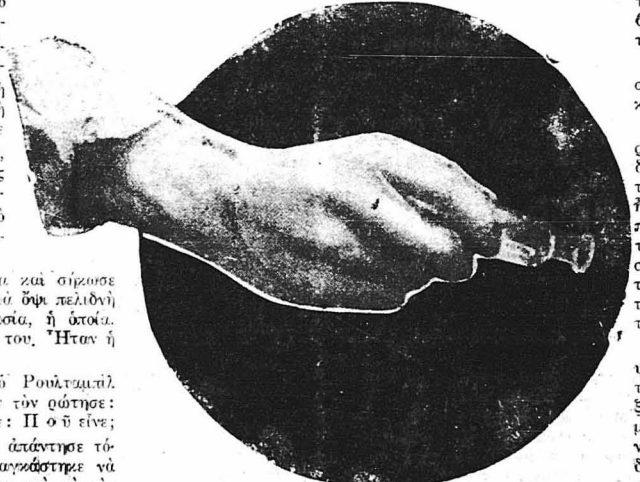
—Θά βγώ έξω, τής έπτε, μιá χάνετε άπ' τά μάτια σας τό μικρό σαλόνι. Με τόν παραμυθό θόρυβο, φώναχτε με, ρίχτε στην άναρχή έναν προβολισμό...

Ο Ρουλταμπλά κατέβηκε κάτω στόν κήπο, λαβαίνοντας πάντα άπειρες προφυλάξεις. Άπ' τό μέρος όπου βρισκόταν, κι' άπ' τήν πόρτα που είχε μείνει άνοιχτή, ή Ματρένα μπόρεσε νά παρακολουθή όλες τής κινήσεις του ρεσιπότερο και νά επιβλέπη συγχρόνως τήν πόρτα τής Νατάσας.

Η στάσις του Ρουλταμπλά τήν σκανδάλιζε στόν ύπερίτατο βαθμό. Τόν κίτταξε σάν αποδολασμένη...

Ο ρεσιπότερο εν τώ μεταξύ προχωρούσε άργά στις δεινδροστοαχίες που δεν παρουσίαζαν κανένα ήχος. Κίτταξε κάτω κι' έβλεπε ότι τό χώμα δεν ήταν καθόλου πατημένο. Έπειτα έπαψε νά κιντάξη μπρος στό πόδια του. Φαινόταν σάν νά έξετάξη προσεχτικά τό τριανταφυλλένιο χρώμα του ουρανού, ν' άνασνήη μι' άπόλυσαι τήν αήγιη δροσιά μέσα στη σιωπή τής γής που κομώταν άέμοια.

Με τό κεφάλι γυμνό, με τό μέτωπο ψηλά, με τά χέρια πίσω στη ράχη του, έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα ξαφνικά σταματούσε σάν νά δεχόταν μιá ηλεκτρική έκείνωση. Έπειτα ξαναγύριζε πίσω κι' ακολουθούσε άλλη δεινδροστοαχία, όπου προχωρούσε κατ' ευθείαν μπροστά, με τό κεφάλι ψηλά, με τό βλέμμα έμπρός, ως τή στιγμή που σταματούσε πάλι τήν πορεία του

«Ένε χέρι απλώθηκε, στην άκρη του οποίου έλαμπε κάτι...»

